Р Е Ш Е Н И Е
№ 42528

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 7 състав,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12046** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 90, ал. 5 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на Й. Ф. С. (J. F. S.), [дата на раждане] , гражданин на Кралство Н., притежаващ паспорт № NP-J3L30CH, понастоящем задържан в Затвора – [населено място], подадена чрез процесуалния му представител адвокат Д. З. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], пл. „П.“ № 3, ет. 3, офис 12, против отказ, обективиран в писмо с рег. № 10627 от 08.10.2025 г., издадено за Началника на Затвора – [населено място] от главен инспектор Р. Д. (съгласно Заповед № Л-426/03.10.2025 г.), с което молбата на жалбоподателя с вх. № 23164/30.09.2025 г. за преместване в друга група и промяна на условията на настаняване е оставена без разглеждане на основание чл. 90, ал. 5 ЗИНЗС поради липса на нови факти и обстоятелства.

В жалбата и в представеното по делото писмено становище се развиват подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Поддържа се, че разпоредбата на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС е приложена неправилно, тъй като по повдигнатото спрямо жалбоподателя обвинение по чл. 152, ал. 4 от Наказателния кодекс (НК) предвиденото наказание е от десет до двадесет години лишаване от свобода, като според защитата специалният режим на постоянно заключено помещение следва да намира приложение единствено при престъпления, за които предвиденият законов минимум е над 15 години лишаване от свобода или доживотен затвор. Твърди се липса на индивидуална оценка на риска и липса на данни задържаният да проявява агресия или да нарушава установения ред. Позовава се на практиката на Европейския съд по

правата на човека (по делата H. v. P., P. v. P., K. v. R., Van der V. v. N. и H. and T. v. B.) относно недопустимостта на автоматично и непропорционално ограничаване на правата на задържаните лица без индивидуална преценка. Прави се искане за отмяна на оспорения акт.
В откритото съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Процесуалният му представител – адвокат Д. З., не се явява, като в депозирано писмено становище заявява, че поддържа оспорването и няма доказателствени искания.
Ответникът – Началникът на Затвора – [населено място], чрез процесуалния си представител инспектор Б. К. (и. ф. старши юрисконсулт, надлежно упълномощена със Заповед № Л-275/05.09.2024 г.), оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Излага съображения, че жалбоподателят е настанен в зона с повишена сигурност (първа група) при условията на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС с влязла в сила Заповед № 13/24.07.2020 г., която не е била обжалвана в законоустановения срок. Посочва, че в молбата от 30.09.2025 г. не са наведени нови факти и обстоятелства по смисъла на чл. 90, ал. 5 ЗИНЗС, поради което органът законосъобразно я е оставил без разглеждане. Претендира отхвърляне на жалбата.
Софийска градска прокуратура, редовно призована за съдебното заседание, не изпраща представител и не изразява становище по основателността на оспорването.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 7 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Жалбата е подадена от легитимирано лице с правен интерес – адресат на оспорения акт, с който е оставена без разглеждане негова молба за промяна в условията на задържане, и в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Писмо с рег. № 10627 от 08.10.2025 г. на Затвора – [населено място] съставлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, тъй като с него органът изрично и окончателно отказва да разгледа по същество искането на задържаното лице, като по този начин непосредствено засяга неговата правна сфера. Поради това жалбата е процесуално ДОПУСТИМА и подлежи на разглеждане по същество.
Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:
От фактическа страна по делото безспорно се установява, че жалбоподателят Й. Ф. С. е постъпил в Затвора – [населено място] на 17.07.2020 г. с наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ в качеството му на обвиняем по ДП № 2/2020 г. по описа на СДВР (преписка вх. № 8161/2020 г. по описа на СГП) за престъпления по чл. 152, ал. 4, чл. 150, ал. 3, чл. 131, ал. 1, т. 5 и чл. 354а, ал. 3, т. 2 от НК.
Със Заповед № 13 от 24.07.2020 г. на Началника на Затвора – [населено място], издадена на основание чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, жалбоподателят е настанен в постоянно заключено помещение без право на участие в колективни мероприятия (първа група – зона с повишена сигурност), предвид повдигнатото спрямо него обвинение за престъпление по чл. 152, ал. 4 НК, за което законът предвижда наказание лишаване от свобода от десет до двадесет години. По делото липсват данни тя да е била обжалвана респ. отменена, поради което същата е влязла в законна сила и представлява стабилен административен акт.
От приложената административна преписка и справките от затворническата администрация се установява още, че в рамките на зоната за повишена сигурност задържаният първоначално е бил настанен в самостоятелно спално помещение. Поради системни здравословни оплаквания и по негово изрично желание той е бил временно преместен в спално помещение с други чужди граждани в шеста група, която е със същия режим и правен статут. Впоследствие, поради възникнало неразбирателство и конфликти с останалите настанени чужди граждани, от 29.11.2023

г. С. отново е преместен в първа група и настанен в самостоятелно спално помещение в зоната за повишена сигурност.
На 30.09.2025 г. чрез електронната поща на Затвора – [населено място] е постъпила молба от процесуалния представител на задържания – адвокат Д. З. (заведена с вх. № 23164/30.09.2025 г.), с която е поискано преместване на С. в друга група и отмяна на поставения специален режим на настаняване. В молбата са изложени съображения относно липсата на основание за прилагане на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС и липсата на агресивно поведение от страна на задържания.
В отговор на тази молба е издадено оспореното в настоящото производство писмо рег. № 10627 от 08.10.2025 г., подписано за Началника на Затвора – [населено място] от главен инспектор Р. Д. (оправомощен със Заповед № Л-426/03.10.2025 г.), с което жалбоподателят чрез неговия пълномощник е уведомен, че на основание чл. 90, ал. 5 ЗИНЗС молбата се оставя без разглеждане, тъй като не съдържа нови факти и обстоятелства, а по повдигнатия въпрос задържаният вече има постановен и връчен окончателен отговор.
При така изяснената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:
Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – длъжностно лице, надлежно оправомощено да замества Началника на Затвора – [населено място] съгласно приложената Заповед № Л-426/03.10.2025 г. Актът е постановен в писмена форма, съдържа изискуемите правни и фактически основания и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.
При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
Актът е постановен и в пълно съответствие с материалния закон и неговата цел.
Съгласно императивната разпоредба на чл. 90, ал. 5 ЗИНЗС повторно подадени молби и жалби от лишени от свобода или задържани под стража лица се разглеждат само когато съдържат нови обстоятелства. Тази разпоредба въвежда законова пречка за преразглеждане на вече решени въпроси от затворническата администрация, когато сезиращият субект преповтаря предходни свои искания, без да посочва и доказва настъпването на нови факти от действителността, променящи фактическата или правната обстановка.
В случая правният статут на жалбоподателя и режимът на неговото настаняване в постоянно заключено помещение без право на участие в колективни мероприятия са определени с влязлата в сила Заповед № 13 от 24.07.2020 г. на Началника на Затвора – [населено място]. Посочената заповед е индивидуален административен акт, който е породил своите правни последици, ползва се със стабилитет и не е бил отменен по надлежния съдебен ред по чл. 248, ал. 4 във връзка с чл. 111 ЗИНЗС. В депозираната на 30.09.2025 г. молба жалбоподателят не твърди и не установява никакви нови факти или обстоятелства (като промяна в повдигнатите обвинения, изменение на мярката за неотклонение или отпадане на фактическите основания за настаняването му в зоната за повишена сигурност), настъпили след издаването на първоначалната заповед. Напротив, съдържанието на молбата и развитите пред съда доводи представляват единствено оспорване на материалноправната законосъобразност на първоначалното настаняване и тълкуването на приложимата правна норма на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС. Настоящото съдебно производство по оспорване на отказ по чл. 90, ал. 5 ЗИНЗС не може да служи като средство за заобикаляне на изтеклия преклузивен срок за обжалване на влязлата в сила Заповед № 13/24.07.2020 г., нито за инцидентен съдебен контрол върху нейната правилност.
Напълно неоснователен е и основният довод на жалбоподателя относно приложното поле на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС. Текстът на нормата повелява, че в затворите обвиняемите и подсъдимите се държат в постоянно заключени помещения без право на участие в колективни мероприятия, когато са обвинени за престъпления, за които се предвижда наказание лишаване от свобода над

15 години или доживотен затвор. Законовият критерий визира предвидената в особената част на Наказателния кодекс санкция за съответното престъпление, а именно дали нейният горен предел надхвърля 15 години лишаване от свобода. За престъплението по чл. 152, ал. 4 НК законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода от десет до двадесет години, като максималният размер от двадесет години несъмнено попада в обхвата на хипотезата „над 15 години“. Тълкуването на защитата, че нормата изисква предвиденият законов минимум да бъде над 15 години, няма опора в граматическото и систематическото тълкуване на закона и би лишило текста от приложно поле за редица най-тежки умишлени престъпления. Настаняването по чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС настъпва по силата на императивното законово изискване, обусловено от тежестта на предвидената наказуемост за престъпленията, за които лицето е привлечено към наказателна отговорност, и не изисква установяване на допълнителни нарушения на реда от страна на задържания, каквато самостоятелна и алтернативна хипотеза е предвидена в т. 2 на същия член.
Неоснователни са и позоваванията на практиката на Европейския съд по правата на човека и твърденията за нарушаване на чл. 3 и чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). От данните по преписката се установява, че спрямо жалбоподателя се прилагат всички предвидени в закона и правилника гаранции: осигурен му е ежедневен престой на открито с продължителност 1 час и 30 минути по утвърден график; осигурен е достъп до фитнес помещение три пъти седмично по 1 час; провеждат се редовни седмични медицински консултации с директора на медицинския център към затвора, включително посещения в самото спално помещение, както и достъп до болницата на затвора при необходимост. Настаняването в самостоятелно помещение в първа група е осъществено след обективно констатирано неразбирателство с останалите задържани лица при предходното му пребиваване в обща килия в шеста група. При тези данни не се установява задържаният да е поставен в условия на пълна сензорна или социална изолация, нито да е подложен на нечовешко или унизително отношение.
Предвид изложеното, административният орган правилно и законосъобразно е приложил разпоредбата на чл. 90, ал. 5 ЗИНЗС, като е оставил без разглеждане повторната молба на жалбоподателя поради отсъствието на нови факти и обстоятелства. Оспореният отказ е издаден в съответствие с материалния закон и административнопроизводствените правила, поради което подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК във връзка с чл. 90, ал. 5 и § 4б, ал. 2 от ДР на ЗИНЗС, Административен съд – София-град, Трето отделение, 7 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Ф. С. (J. F. S.), [дата на раждане] , гражданин на Кралство Н., паспорт № NP-J3L30CH, задържан в Затвора – [населено място], подадена чрез адвокат Д. З., против отказ, обективиран в писмо с рег. № 10627 от 08.10.2025 г. на Затвора – [населено място], с което молбата му с вх. № 23164/30.09.2025 г. за преместване в друга група и промяна на условията на настаняване е оставена без разглеждане на основание чл. 90, ал. 5 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.
Решението подлежи на касационно обжалване пред тричленен състав на Административен съд – София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс съгласно § 4б, ал. 2 от ДР на ЗИНЗС.

СЪДИЯ: